

László Balázs

PERPETUUM
MOBILE

Égetőbb bennem

Más elmenekült a pokol tüzéről,
S én itt maradtam lángolni még,
Hogy lássa az ördög saját szemével:
Megtörni megannyi kín sem elég;
Villája hegyét ha mártaná belém,
Megfeszül, meghasad, elpattan,
Nem foghat, nem sérthet égető sebbel,
Nem porlaszt ízzé lángoló katlan.
Engem erősebb anyagból gyúrtak,
Égetőbb bennem a tomboló tűz,
Halovány fényeket, enyésző lángokat
Óvatlan rosszakarókat elűz;
Száz út, ezer lehetőség vár még,
Helyükre léphetek, s lehetek akármi más,
Elhalványíthatom hitvány fényüket,
Hogy létezésükre ne emlékezzen más.
Lehet persze, hogy én is megállok
Az úton, tán lejtőre is tévedhetek,
De rám még vár az idő, újabb esély,
Én még e pokolból visszatérhetek.

Iustitia kardja

Túl az iskolákon, ezer tanulmányon,
Magam űzöm végre, cipelem terheit,
Elégedéssel tölt nemes hivatásom.

Mégis föl-földereng, önhitemet marja,
Hosszú nap estéjén megtámad a kétség,
Ott van-e erőmben Iustitia karja?

Nem leszek majd mohó, vagy talán kegyetlen?
Emberburokban gép, kódok eszme helyett;
Nem pusztul-e belül a legfőbb egyetlen?

Maradhatok-e még tudomány, ész rabja?
Vagy ezekre sújt le, s nem való kezembe
A hatalmas fegyver, Iustitia kardja?

Magamfajtákról

Aki nem az utat nézi,
Csak a célt a végén;
Kinek nem a játék fontos,
Hanem az eredmény;
Folyton harcát űzi, hajtja,
Mindig keserves az arca,
Mert minden megért győzelem
Nem több, mint egy új küzdelem;
Nem édes a sikerek zamata,
Ha kevés a költségek kamata.

Aki nem az utat nézi,
Csak a célt a végén;
Aki a felhőkre figyel
Az ég magas kékjén;
Látja fenyegető kárát,
S nem áztatja el kabátját;
Nem szédül meg, nem hunyorog,
De nem is látja a Napot;
Sem a csillagok ezüstös lángját,
Pedig mindig azt reméli, várják.

Aki nem az utat nézi,
Csak a célt a végén;
Nem látja meg útja során,
Csak a pálya végén;
Mennyit ér a nehéz minden,
A nagy mérleg merre billen
Iustitia fényes kezén
A végső nap ítéletén;
S amit elért, legyen bár sok: semmi,
Ha nem tudta sikerét élvezni.

Mások kiabálnak

Hangoskodók az utcán
Tudják nagyon a maguk igazát,
Míg én csendben mást gondolok,
Nem veszem fel dobálmányuk sarát;
Mások kiabálnak, én dolgozok.
Nincs időm kiabálni.

Okoskodók az utcán
Értik nagyon az értelem szavát,
Míg én csendben gondolkodok,
Nem követem a rombolók hadát;
Mások gyalázkodnak, én alkotok.
Nincs időm gyalázkodni.

Mindentudók az utcán
Igazságot osztogatnak nagyon,
Míg én csendben hallgatva csak,
Tévedéseiket rájuk hagyom;
Mások vitatkoznak, én tanulok.
Nincs időm vitatkozni.